

ΚΩΔΙΚΑΣ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ.

Στη χρονιά που μας πέρασε (2005), αλλά και τη φετινή ακόμα, στα γράμματα, στον Τύπο και στα ΜΜΕ, κυριάρχησε παγκοσμίως μια φράση, ένας τίτλος βιβλίου: *Κώδικας Ντα Βίντσι!* Ένα βιβλίο, μπεστ σέλερ της δεκαετίας, φαινόμενο για τα εκδοτικά χρονικά, αφού μεταφράστηκε σε 44 γλώσσες και διαβάστηκε (ή έστω αγοράστηκε), από 40.000.000 αναγνώστες! Γυρίστηκε και κινηματογραφική ταινία και προβλήθηκε στους κινηματογράφους...

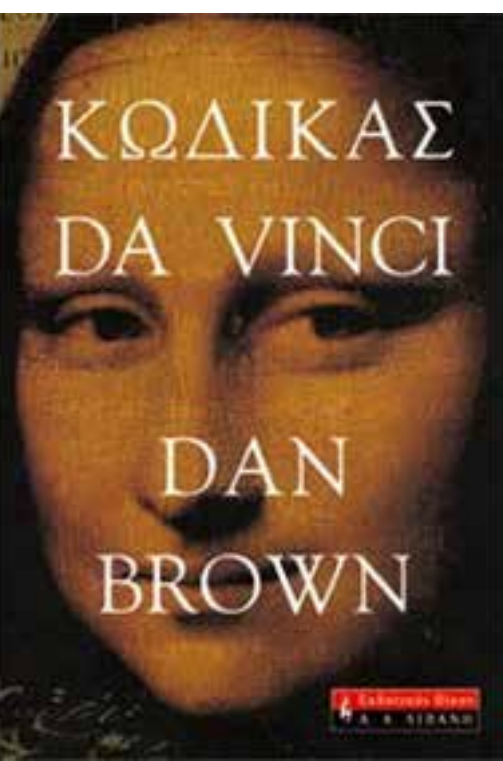
Το βιβλίο παρουσιάζεται σαν *ιστορικό μυθιστόρημα* και απασχόλησε 15 συγγραφείς με ισάριθμα βιβλία ανά τον κόσμο, και δεκάδες, ίσως, και εκατοντάδες *ερμηνευτές, δημοσιογράφους, αναλυτές, ιστορικούς, θεολόγους, κ.α.* που ο καθένας από τη δική του σκοπιά, θέλησε να δώσει απάντηση σε 2 κορυφαία ερωτήματα που ανέκυψαν, από την εκπληκτική σε αντίτυπα αυτή κυκλοφορία και επιτυχία του Βρετανού συγγραφέα *Νταν Μπράουν*, αγνώστου εν πολλοίς προηγουμένως.

- Που οφείλεται η εκπληκτική αυτή επιτυχία του βιβλίου;
- Τα επιμέρους σημεία που θίγει ο συγγραφέας, περί κρυμμένων χειρογράφων, μυστικών κωδίκων, συμβόλων, αποκρύφτων εταιριών, συνωμοσιών της Καθολικής εκκλησίας με την Opus Dei και, ιδιαίτερα, την ερωτική-συζυγική ζωή του Ιησού με τη Μαρία τη Μαγδαληνή και την απόκτηση απογόνων, κατά πόσον έχουν ή μπορεί να έχουν κάποια ιστορική βάση.

Ξεκινούμε προθύστερα, να απαντήσουμε στο 2^ο ερώτημα που είναι και το πιο ουσιώδες. Μετά, ως επιστέγασμα, θα έρθει και η απάντηση στο 1^ο ερώτημα.

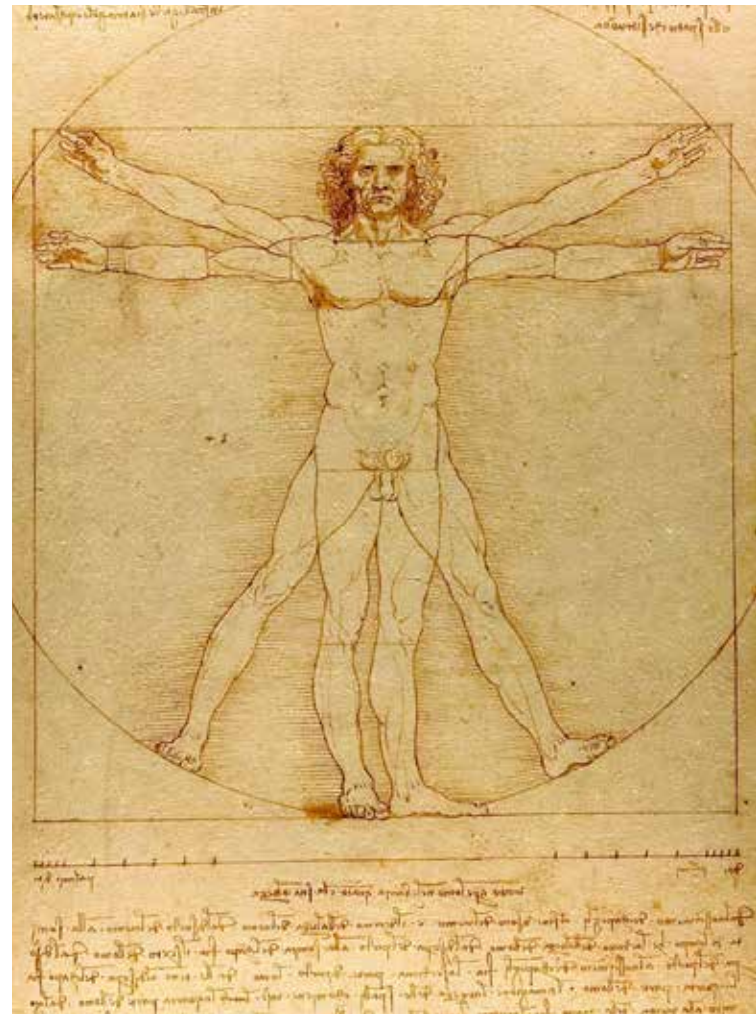
Για όσους έχουν διαβάσει το «*θεολογικό αυτό θρίλερ*» όπως ονομάστηκε, των 600 σελίδων, η βασική του πλοκή μπορεί, αν και δύσκολα ομολογούμενως, λόγω του ότι είναι γεμάτο από υπαινιγμούς, γρίφους, κρυμμένα μυστικά, ανατροπές, κλπ, να συνοψιστεί ως εξής:

Από τις πρώτες σελίδες παρουσιάζεται η δολο-

φονία του Ζακ Σονιέ, εφόρου του Λούβρου μέσα στο περίφημο ομώνυμο μουσείο, ο οποίος πριν πεθάνει, άφησε κάποια κρυπτογραφημένα μηνύματα στους πίνακες του μεγάλου αναγεννησιακού ζωγράφου *Λεονάρντο Ντα Βίντσι* τα οποία, σιγά σιγά, με τρόπο επιδέξιο αποκρυπτογραφούν η εγγονή του Σοφί Νεβώ-όμορφη, προικισμένη και ταλαντούχα-και ο αμερικανός καθηγητής της θρησκευτικής συμβολογίας Δρ. Ρόμπερτ Λάνγκντον-ένας συνδυασμός διανοουμένου και *Indiana Jones* ή *James Bond*. Και οι δύο καταλήγουν κάποια στιγμή, αφού ο αναγνώστης έχει φτάσει στην 150 και πλέον σελίδα, ότι ο δολοφονηθείς έφορος, ήταν μέλος μιας μυστικής αδελφότητας με το όνομα «*Κοινότης Σιών*» που ίδρυσε ο Γοδεφρίδος Ντε Μπουγιόν στην Α' Σταυροφορία. Αυτής της αδελφότητας μέλη υπήρξαν, σημαντικές προσωπικότητες της ιστορίας, όπως ο *Ισαάκ Νεύτων*, ο *Βίκτορ Ουγκό*, ο *Μποιτισέλι*, και, κυρίως, ο *Λεονάρντο Ντα Βίντσι*. Πριν πεθάνει ο έφορος, πήρε τη στάση του *βιτρούβιου άντρα* του Ντα Βίντσι, και άφησε ένα *ανάγραμμα* και τη γνωστή αριθμητική σειρά *Φιμπονάτσι*, ως κλειδιά για την επίλυση του μυστηρίου που καλύπτει τη δολοφονία του, αλλά, κυρίως, τα μηνύματα που ήθελε ο ίδιος να αφήσει, μηνύματα γεμάτα μυστήριο.

Η αφήγηση κυλά με τρόπο επιδέξιο. Θυμίζει σε πολλές περιπτώσεις αστυνομικά βιβλία της *Αγκάθα Κρίστι*, του *Τζον Λε Καρέ*, και *Ζεράρ ντε Βιλιέ*, με το να διακόπτει ο συγγραφέας το νήμα της αφήγησης στα κρίσιμα σημεία και να παρεμβάλει δευτερεύοντα επεισόδια, και, κυρίως, θεωρίες και υπαινιγμούς για παλιές συνομωσίες μυστικών αδελφοτήτων. Ιδιαίτερα της παπικής *Opus Dei*, μιας «*ιερής Μαφίας*» η οποία μέσω του μοναχού θύματος-θύτη Σίλα, κινεί τα νήματα της και δεν διστάζει να προχωρήσει σε δολοφονίες, για να κρατήσει

Ο βιτρούβιος άντρας

καλά κρυμμένα τα επτασφράγιστα μυστικά της Καθολικής εκκλησίας, σχετικά με την καταγωγή του χριστιανισμού... και την ταυτότητα της Μαρίας της Μαγδαληνής.

Απ' τις σελίδες του βιβλίου παρελαύνουν με την μυθιστορηματοποίηση ιστορικών και την ιστορικοποίηση μυθικών προσώπων, Ναΐτες ιερείς, ιππότες, μάγιστροι, γρίφοι, μυστήρια, συνομωσίες που εκτείνονται μέσα σε 2.000 χρόνια, ώσπου προς το τέλος, αποκαλύπτεται πως ο Ιησούς παντρεύτηκε τη μαθήτριά του, τη Μαρία τη Μαγδαληνή (που καταγόταν από τη φυλή Βενιαμίν). Ο βασικός πρωταγωνιστής (Ρόμπερτ Λάνγκτον) και ο ειδικός στο θρύλο του Αγίου Δισκοπότηρου φίλος του *Σερ Λι Τίπινγκ*, αποκαλύπτουν στην έκπληκτη Σοφί Νεβό το συγκλονιστικό γεγονός, ότι ο Ιησούς και η Μαρία είχαν απόγονο μια κόρη, τη Σάρρα, από την οποία προέρχονται οι βασιλικές οικογένειες της Γαλλίας. Συνεπώς, και οι βασιλικές οικογένειες της Ευρώπης φέρουν μέσα τους το άγιο αίμα—*Sang Real*—γαλλικές λέξεις που αλλοιώθηκαν και μετατράπηκαν σε *Holy Grail* (Άγιο Δισκοπότηρο). Με αυτή την οιονεί καββαλιστική ερμηνεία, το άγιο δισκοπότηρο δεν είναι το ποτήρι που χρησιμοποιήθηκε από τον Ιησού στο τελευταίο του μυστικό δείπνο, όταν καθιέρωσε τη θεία ευχαριστία, αλλά το άγιο αίμα του Χριστού, και μία, η τελευταία απόγονός του, ήταν και η αποκρυπτογράφος Σοφί Νεβό...

Έτσι, δια στόματος των κεντρικών ηρώων του μυθιστορήματος του Νταν Μπράουν, μαθαίνουμε επίσης, ότι η εκκλησία παραποίησε μια μεγάλη αλήθεια· ο Ιησούς αρχικά εθεωρείτο ως μεγάλος προφήτης, κι έτσι τιμήθηκε από τους πρώτους χριστιανούς. Όσπου, τον 4^ο μ.Χ. αιώνα, ο αυτοκράτορας *Κωνσταντίνος ο Μέγας*, στην ουσία ένας ηλιολάτρης του Θεού Μίθρα, με την πρώτη οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. «εξανάγκασε» την Εκκλησία να εξυψώσει τον Ιησού σε Θεό για λόγους πολιτικούς για να *παγιώσει την εξουσία του* και να ενώσει τους λαούς και τους ανθρώπους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, σ' ένα κεντρικό θρησκευτικό σύστημα. Κατά τον συγγραφέα, ο ίδιος ο Κωνσταντίνος υπήρξε ο *πρωτουργός και υπεύθυνος της σύνθεσης των βιβλίων* της Βίβλου όπως την *ξέρουμε* σήμερα, ενώ, φυσικά, θα μπορούσαν να υπάρχουν μέσα σ' αυτήν και τα λεγόμενα *απόκρυφα Ευαγγέλια*, Γνωστικά κείμενα όπως λόγου χάριν, της *Μαρίας της Μαγδαληνής* και του *Φιλίππου* που υπαινίσσονται έναν *ηγαικό ρόλο της Μαρίας της Μαγδαληνής* κι ένα είδος ερωτικής σχέσης με το Χριστό, αφού στο ευαγγέλιο του Φιλίππου, φέρεται ο Ιησούς να τη φιλά στο στόμα.

Τελικά, μέσα σ' αυτό το ατελείωτο παζλ *συνομωσιών, γρίφων, υπαινιγμών, υποψιών* και *αναπάντητων ερωτημάτων*, σκάει και άλλη βόμβα ο Νταν Μπράουν.

Η μουσική εταιρία *κοινόβιο της Σιών*, έχει διατηρήσει την πραγματική αλήθεια για τα ιστορικά γεγονότα και όχι η Εκκλησία. Και ο μεγάλος αναγεννησιακός καλλιτέχνης, Ντα Βίντσι, ηγέτης αυτής της μουσικής οργάνωσης, άφησε έναν υπαινιγμό της αλήθειας «ως έκλαμψη ακτίνας φωτός». Στην πασίγνωστη νωπογραφία του, γνωστή ως *Μουσικός Δείπνος* που βρίσκεται σ' ένα μοναστήρι στο Μιλάνο αυτός που είναι δίπλα στο Χριστό δεν είναι ο αγαπημένος μαθητής *Ιωάννης* όπως ενομιζέτο χρόνια τώρα, αλλά μια *γυναίκα*: η γυναίκα του Ιησού, η *Μαρία η Μαγδαληνή!* Σύμφωνα με τον συγγραφέα, ήταν απόστολος και μάλιστα είχε ηγετική θέση, ανώτερη απ' αυτήν του αποστόλου Πέτρου μέσα στην Εκκλησία και κάποτε λατρευόταν ως θεά από τους παγανιστές-το ιερό θήλυ. Λατρευόταν ακόμη και στο ναό του Σολομώντα!

Έτσι, καταληκτικά, φαίνεται ότι, ο Νταν Μπράουν με το θεολογικό του αυτό θρίλερ πλέκοντας αριστοτεχνικά την *ιστορία* με το *μύθο*, τη *φαντασία* με την *πραγματικότητα*, τα *απόκρυφα* με τα *γνωστά*, υποστηρίζει έντεχνα την επανεμφάνιση της θηλυκής θεότητας, και την «*ιερότητα της σεξουαλικότητας*», και την επιστροφή στα παγανιστικά θέματα, που καταπολεμήθηκαν από την αρχαία εκκλησία ίσαμε σήμερα, αλλά διαφυλάχτηκαν από τις μουσικές οργανώσεις, αυτές που αποτελούν, κατά κάποιον τρόπο, συνέχεια των αρχαίων *Γνωσικών*.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα, η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν απόστολος και μάλιστα είχε ηγετική θέση, ανώτερη απ' αυτήν του αποστόλου Πέτρου μέσα στην Εκκλησία και κάποτε λατρευόταν ως θεά από τους παγανιστές-το ιερό θήλυ. Λατρευόταν ακόμη και στο ναό του Σολομώντα!

Εδώ, κατά τη γνώμη μου, βρίσκεται και το *κρίσιμο κομβικό σημείο* αυτού του ιστορικού-θρίλερ μυθιστορήματος. Ο Νταν Μπράουν δεν το έκρυψε, αλλά το αναφέρει στο βιβλίο του. Τελευταία έγινε δια του τύπου γνωστό, ότι, άντλησε το υλικό του από διάφορα ετερόκλητα βιβλία και, κυρίως, από τα βιβλία του Μικαέλ Μπάιτζεντ, Ρίτσαρντ Λι, και Χένρι Λίνκολν, (*Το άγιο Αίμα και το άγιο Γκράαλ*), και η *Μεσσιανική κληρονομιά* (2002) καθώς και από το βιβλίο τους *Τα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας*, οι οποίοι μάλιστα, τον έσυραν και στα δικαστήρια ως λογοκλόπο του πνευματικού τους μόχθου!!

Μια κριτική θεώρηση των θέσεων, και των επιμέρους θεμάτων που θίγει ο Νταν Μπράουν στην εποποιία του αυτή, θα απαιτούσε πολύ χρόνο και χώρο. Πολύ συνοπτικά, θα μπορούσε κανείς να πει, ότι ο Νταν Μπράουν έφτιαξε έναν *δικό του δυνατό μεθυστικό κοκτέιλ για τις απάιδευτες διάνοιες και τα ευκολοχώνευτα στομάχια*. Αυτοί που έχουν ασχοληθεί σοβαρά και συστηματικά με τις απαρχές του χριστιανισμού, με βάση τις πηγές, έχουν ξεκάθαρη την απάντηση. Ο Ιησούς δεν ήταν παντρεμένος (Ματθ. 12:48, 49), δεν ήθελε να εγκλωβιστεί σε οικογένειες («τι έστιν μήτηρ μου...»), και φυσικά, δεν είχε ερωτική σχέση με την πολύ μεγαλύτερη σε ηλικία Μαρία, τη Μαγδαληνή (βλ. πρόχειρα Π. Σάντερς, *Το ιστορικό πρόσωπο του Ιησού*, 1996).

Ο Κωνσταντίνος ο Μέγας δεν διαμόρφωσε στην Α' Οικουμενική Σύνοδο τον Κανόνα της Κ.Δ., διότι αυτός ο Κανόνας με τα κριτήρια της *αρχαιότητας, αποστολικότητας, και εκκλησιαστικότητας*, ήταν ήδη διαμορφωμένος και αποδεκτός από τον 2^ο αιώνα μ.Χ., όπως φαίνεται από τον *Μουρατόριο Κανόνα* του 170 μ.Χ. Η Εκκλησία είχε ήδη οργανωθεί από τον 1^ο αιώνα με πρεσβυτέρους κι επισκόπους, και δεν έγινε οργανισμός παρά μόνο τον 4^ο αιώνα μ.Χ. Τότε αναγνωρίστηκε επισήμως.

Τα *Απόκρυφα* και *Γνωστικά* ευαγγέλια *αυτοαποκλείστηκαν* από τον Κανόνα της Καινής Διαθήκης και δεν έγιναν αποδεκτά από την Εκκλησία, λόγω του μεταγενέστερου χρόνου σύνθεσής τους, κυρίως στα τέλη του 2^{ου} και στον 3^ο αιώνα, και λόγω του περιεχομένου τους, αφού περιείχαν αντι-χριστιανικές θεωρίες, φαντασιοκοπίες και επινοήσεις γραμμένες από άγνωστους συγγραφείς που χρησιμοποιούσαν ψευδώνυμα.

Ο ισχυρισμός του συγγραφέα—πάντα μέσω των ηρώων του—ότι ο Κωνσταντίνος ανακήρυξε *τον Ιησού Θεό*, είναι εσφαλμένος, διότι η θεότητα του Ιησού μαρτυρείται από τα ευαγγέλια και όλη την Κ.Δ. από τον 1^ο αιώνα μ.Χ. «*Εν αρχή ην ο Λόγος και Θεός ην ο Λόγος*». Αλλά έχει και μια δόση αλήθειας, γιατί στην 1^η Οικουμενική Σύνοδο επισήμως ο Ιησούς θεωρήθηκε «*ομοούσιος τω πατρί*» το 2^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, και ψηφίστηκαν τα πρώτα επτά άρθρα της πίστεως. Ο Κωνσταντίνος ήταν ανίκανος να συλλάβει τις λεπτές *διαφορές* μεταξύ του *ομοουσίου του Αθανασίου* και του *ομοιουσίου του Άρειου*. Ενδιαφερόταν για την ενότητα και την ομόνοια της αυτοκρατορίας του, και έκλινε αρχικά προς την επικρατούσα ομάδα του Αθανασίου.

Τελικά, όσον αφορά στον ισχυρισμό που προβάλλεται εντέχνως δια των πρωταγωνιστών, σαν κεκρυμμένη αλήθεια, ότι δίπλα στον Ιησού, στη *νωπογραφία του Ντα Βίντσι*, βρίσκεται η *Μαρία Μαγδαληνή* και όχι ο Ιωάννης, θα μπορούσε να λεχθεί ότι από την περίφημη αυτή νωπογραφία όπως έχει,

δεν μπορεί να καθορισθεί επακριβώς αν ο καλλιτέχνης περιέλαβε μια γυναίκα ή όχι, μεταξύ των αποστόλων. Ακόμη κι αν το έκανε, μπορούσε να το κάνει *καλλιτεχνική αδεία*, και όχι γιατί είχε κάποια ιδιαίτερη μυστική πληροφορία, μετά από 15 ολόκληρους αιώνες! Άλλωστε, είναι γνωστό ότι ο Ντα Βίντσι, συνήθιζε να κάνει δικές του τοποθετήσεις αυθαίρετες και γυναικείων προσώπων εκεί, που αυτός ήθελε, για να διασκεδάσει και να «κοροϊδέψει» την Καθολική Εκκλησία για την οποία δεν έτρεφε ιδιαίτερη εκτίμηση. Το όλο θέμα, και η *παραμυθολογία* με την *Μαρία τη Μαγδαληνή καταντάει φαιδρή*, αν αναλογιστεί κανείς ότι αν τα Ευαγγέλια δεν ανέφεραν *το όνομά της* και τη *μικρή δράση της*, κι αν κάποιος Πάπας τον 6^ο αιώνα μ.Χ. *δεν την ταύτιζε αναίτια και αδικαιολόγητα*, με μια ανώνυμη πόρνη του Ευαγγελίου του Λουκά, δεν θα ξέραμε τίποτα γι' αυτή. Όλα όσα γράφτηκαν από τον 3^ο αιώνα μ.Χ. μέχρι σήμερα, από τους διάφορους συγγραφείς συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας Καζαντζάκη, και του Πορτογάλου Νομπελίστα Ζόζεφ Σαραμάνγκου, και πολλών ξένων, κινούνται *στη σφαίρα της απόλυτης φαντασίας* και ούτε κατά διάνοια δεν μπορεί να γίνει λόγος περί λατρείας της ως αρχαίας θεάς. Το θέμα, βέβαια, που θίγει εμμέσως ο Νταν Μπράουν της καταπίεσης ή παραμερισμού του θήλεος, από τους ηγέτες της Εκκλησίας έχει κάποια βάση, αλλά είναι πολύ μεγάλο για να συζητηθεί εδώ.

Ο Νταν Μπράουν έπιασε το μήνυμα της εποχής. Οι άνθρωποι αρέσκονται σε *συνομωσιολογίες, σε αποκωδικοποιήσεις μυστηρίων, και κρυμμένων μυστικών*. Θέλουν να πιστεύουν ότι κάποιοι θα τους αποκαλύψουν κάποιες ξεχασμένες ή καταχωνιασμένες μεγάλες αλήθειες, που κάποια άλλοι επιδέξια επί αιώνες τις έκρυβαν... Η *αβεβαιότητα* της σύγχρονης εποχής, η *ανικανότητα* της επιστήμης να δώσει λύσεις σε φλέγοντα ερωτήματα, η *άγνοια και ο φόβος του μέλλοντος* κ.ά., *συντελούν προς αυτή την κατεύθυνση*. Αν λάβει κανείς αυτούς τους παράγοντες και, κυρίως, το θέμα για το καταπιεσμένο θήλυ που αποτίναξε το ζυγό της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, και την πατριαρχική δομή και ταυτότητα του χριστιανισμού, μπορεί να εξηγήσει εν μέρει την επιτυχία του βιβλίου αυτού.

Ο Νταν Μπράουν έπιασε το μήνυμα της εποχής. Οι άνθρωποι αρέσκονται σε συνομωσιολογίες, σε αποκωδικοποιήσεις μυστηρίων, και κρυμμένων μυστικών. Θέλουν να πιστεύουν ότι κάποιοι θα τους αποκαλύψουν κάποιες ξεχασμένες ή καταχωνιασμένες μεγάλες αλήθειες, που κάποια άλλοι επιδέξια επί αιώνες τις έκρυβαν...

II

Επέλεξα ν' ασχοληθώ εκτός από τον *Κώδικα Ντα Βίντσι* και με το *Χρονικό της Νάρνια*. Ίσως, κάποιος διερωτηθεί, τι σχέση μπορεί να έχει το ένα βιβλίο με το άλλο και μάλιστα, με το κινηματογραφικό έργο, με το οποίο έγινε περισσότερο γνωστό. Φαινομενικά, δεν υπάρχει καμιά σχέση. Γιατί το Χρονικό, καλύτερα, τα Χρονικά της Νάρνια, φαίνεται ένα έργο περισσότερο φανταστικό και εξωγήινο μ' έναν κόσμο μαγικό, δηλαδή ένα παραμύθι, που ίσως απευθύνεται σε μικρά παιδιά. Στην πραγματικότητα, όμως, υπάρχει υπόγεια σχέση. Και μάλιστα, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς, ότι το Χρονικό της Νάρνια, είναι το *αντίδοτο* για τον Κώδικα Ντα Βίντσι. Αρκεί να καταλάβει κανείς την αλληγορία που υποκρύπτεται πίσω απ' αυτό το παραμύθι και να γνωρίσει καλύτερα τον δημιουργό του, τον Ιρλανδό συγγραφέα Clive Staples Lewis. Η σειρά των επτά βιβλίων Χρονικών, πούλησε 85.000.000 αντίτυπα σε 29 γλώσσες!

Ο μύθος του συγγραφέα μας εισάγει σ' ένα κόσμο *παράξενο και μαγικό*, κόσμο της φαντασίας, της μυθολογίας, που περιλαμβάνει, Κενταύρους, νάνους, γίγαντες, σάτυρους και ζώα που μιλούν με ανθρώπινη φωνή. Είναι ο κόσμος της Νάρνια. Ο κόσμος αποκαλύπτεται από τέσσερα αδέρφια, ανοίγοντας την ξύλινη ντουλάπα ενός έρημου δωματίου, ερημικού σπιτιού του καθηγητή Κερκ. Σύμφωνα με την ενδιαφέρουσα σύλληψη του συγγραφέα, η χώρα της Νάρνια είναι βυθισμένη σε αιώνιο χειμώνα και υποφέρει από την τυραννία μιας Λευκής μάγισσας. Ένα από τα μικρά παιδιά, ο Έντμουν, παρασύρεται από τη βασίλισσα και προδίδει τα αδέρφια του και το σωτήρα της Νάρνια, ένα τεράστιο λιοντάρι, τον Άσλαν, που έχει ανθρώπινη φωνή.

Σε αυτό το έπος, οι δυνάμεις του κακού της Λευκής μάγισσας συγκρούονται με τις δυνάμεις του καλού. Το λιοντάρι Άσλαν, *θυσιάζεται* για να σώσει τον Έντμουν, το παιδί που πρόδωσε, και στη συνέχεια *ανασταίνεται* για να νικήσει *οριστικά* και *τελειωτικά*, και να διώξει το χειμώνα από τη Νάρνια. Επίσης τα αδέρφια που βοήθησαν τον Άσλαν στέφονται βασιλείς. Μετά από χρόνια, περνούν από τη μαγική ντουλάπα και ξαναγίνονται παιδιά όπως πρώτα.

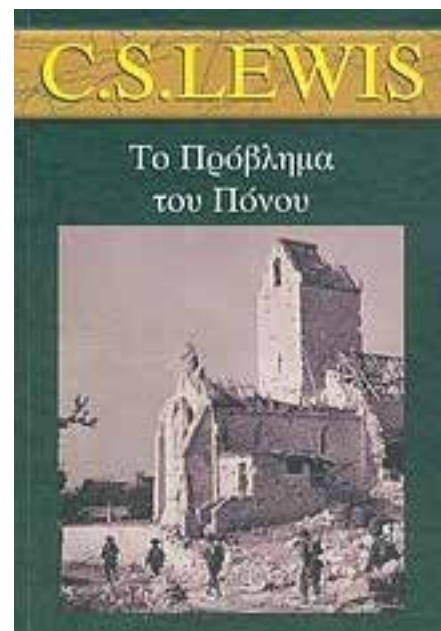
Το έργο αυτό του Lewis, τελικά παρουσιάστηκε σε 7 βιβλία. Περιλαμβάνει διάφορους τίτλους, και σύμφωνα με το συγγραφέα το καθένα μπορεί να διαβαστεί και αυτοτελώς, γιατί σε κάθε ένα απ' αυτά *υπάρχει ο ίδιος*

συμβολισμός: το κακό (η Λευκή μάγισσα Διάβολος) επιτίθεται ύπουλα ή με εμφανή δυναμικό τρόπο προσπαθώντας να διεισδύσει παντού. Το καλό, με επικεφαλής το λιοντάρι (που δεν είναι κανείς άλλος από τον «λέοντα εκ της φυλής Ιούδα», όπως αποκαλεί τον Ιησού η *Αποκάλυψη* του Ιωάννη) *αμύνεται* και *αντεπιτίθεται* κατά του κακού. Στον πόλεμό του αυτό αναζητεί συμμάχους, τους πιο αγνούς και αθώους· σύμβολά τους τα μικρά παιδιά και τα ζώα. *Το καλό επικρατεί* αλλά *το κακό επιβιώνει*, βρίσκει νέες μορφές και επανέρχεται ξανά, ώσπου στο τέλος του κόσμου, στον βιβλικό Αρμαγεδδώνα, υφίσταται συντριπτική και οριστική ήττα. Ο πίθηκος Σιφτ παίζει το ρόλο του αντίχριστου και ο Άσλαν είναι ο *τελικός κριτής* που παίρνει τους πιστούς στον παράδεισο.

Ο Lewis, μέσα απ' αυτές τις αλληγορίες και τα παιδικά μυθιστορήματα, έδωσε μια δική του θεώρηση, μια *supposition* (=υπόθεση) όπως την ονόμασε, περνώντας βέβαια, χριστιανικά μηνύματα όπως: η αξία της θυσίας, η συγχώρεση, η ηθική δύναμη του καλού, αλλά προβληματιζόμενος, κυρίως, πάνω στο μέγα πρόβλημα του κακού, θέμα που τον απασχόλησε και σ' άλλα βιβλία του. Γι' αυτό έγραψε και το βιβλίο *Το πρόβλημα του Πόνου* (Εκδόσεις Λέκτωρ, 2004). Αξίζει τον κόπο να γνωρίσουμε, έστω επί τροχάδην, τον σπουδαίο αυτό συγγραφέα με τον *ιδιότυπο και πρωτότυπο* στοχασμό του μέσα απ' το συνολικό έργο του, που ανάγεται σε δεκάδες βιβλία.

Ο Clive Staples Lewis γεννήθηκε το 1898 στο Μπέλφαστ της Ιρλανδίας. Σπούδασε αγγλική, ελληνική και λατινική φιλολογία και αρχαία ιστορία. Δίδαξε αργότερα ως καθηγητής της μεσαιωνικής φιλολογίας στην Οξφόρδη και στο Κέμπριτζ. Γνωρίστηκε και έκανε παρέα με τον συγγραφέα του *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*, Τόλκιν, και μαζί με άλλους συγγραφείς και ακαδημαϊκούς δημιούργησε μια λογοτεχνική συντροφιά, τους *Inklings*, λέξη που σημαίνει *αδιαμόρφωτες ιδέες*.

Στα νεανικά του χρόνια ο Lewis εγκατέλειψε τον χριστιανισμό, έγινε αθεϊστής και αγάπησε τον παγανισμό, τους αρχαίους θεούς του Βορρά. Ωστόσο, αργότερα, στα ώριμα χρόνια του, μετά από ακατάπαυστες και συστηματικές μελέτες, επέστρεψε στον χριστιανισμό, στο αγγλικανικό δόγμα, όπως είχε διδαχτεί μικρός. Μελετώντας, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ο χριστιανισμός, η *χριστιανοσύνη* καλύτερα, έχει γερές βάσεις και θεμέλια, και ότι αν αφαιρέσει κανείς τα μεταγενέστερα εκκλησιαστικά και ιερατικά επιχρίσμα-

τα, έχουμε στη Βίβλο ένα αυθεντικό corpus.

Σε λογοτεχνικά του έργα, όπως το έξοχο *Perelandra*, το μικρό αλλά ενδιαφέρον *Η τακτική του Διαβόλου* (1974 στην ελληνική), αλλά και στα πιο επιστημονικά όπως είναι τα *Θαύματα*, οι *Τέσσερις Αγάπες*, και ιδίως το *Χριστιανισμός Απλώς* (που ευτυχώς μεταφράστηκε στα ελληνικά το 1999 και κυκλοφόρησε από τα Ελληνικά Γράμματα), παρουσιάζει πρωτότυπες σκέψεις και επιχειρήματα υπέρ των θέσεων της Βίβλου, του Ιησού και του αρχέγονου χριστιανισμού. Συνιστώ σε όλους θερμά τα βιβλία του Lewis που από πολλούς θεωρήθηκε ως ένας από τους μεγαλύτερους, αν όχι ο μεγαλύτερος υπερασπιστής του χριστιανισμού στον 20ό αιώνα. Έχω γράψει σχετικά με αυτόν πριν από χρόνια και τον έχω κατατάξει στο βιβλίο μου με τίτλο *Κλητοί και Εκλεκτοί*, ανάμεσα στους εκλεκτούς του πνεύματος. Ο χώρος δεν επιτρέπει να πω περισσότερα, αλλά θα σας αναφέρω το πιο περίφημο επιχείρημα του το οποίο παρουσιάζει και ο Peter Kreeft εμπνευσμένος από μια *μεγάλη συγκυρία*. Ο Ιησούς ισχυριζόμενος ότι κατέβηκε απ' τον ουρανό και θα επέστρεφε στον Πατέρα ως Υιός Θεού πρέπει να ήταν, ή παρανοϊκός, ή απατεώνας, ή πράγματι αυτό που ισχυρίστηκε—Υιός Θεού. Ο αναγνώστης καλείται μόνος να βγάλει το συμπέρασμά του. Ο Lewis πέθανε στις 22/11/1963, την ίδια μέρα με τον αμερικανό πρόεδρο Τζον Κένεντι και τον περίφημο αγνωστικιστή *Άλντους Χάξλεϊ*, συγγραφέα του *Θαυμαστού και νούργιου Κόσμου*. Αυτούς τους τρεις τους βάζει ο συγγραφέας του βιβλίου με τίτλο *Μεταξύ Ουρανού και Κόλασης* (1988, εκδόσεις Πέργαμος), να συνομιλούν και να κονταροχτυπιούνται καθώς ο Κένεντι εκφράζει τον ουμανισμό, ο Χάξλεϊ τον αγνωστικισμό και ο Lewis τον χριστιανισμό. Το τι βγαίνει απ' αυτόν τον διάλογο... στο βιβλίο.

Τελικά στο ερώτημα, ποιον θα μπορούσε κανείς να προτιμήσει ή να επιλέξει, τον Κώδικα Ντα Βίντσι του Νταν Μπράουν ή το Χρονικό της Νάρνια του Lewis, θα είχα ν' απαντήσω: «Μηδενί δικάσεις πριν αμφοίν τον μύθον ακούσεις». Οι συγγραφείς πάντα θέτουν ενώπιόν μας προβληματισμούς. Στην εποχή μας, κανείς δεν επιτρέπεται να είναι μονόπλευρος. Πρέπει να μελετά με ανοιχτό μυαλό, όπως θα έλεγε ο Νταν Μπράουν, αφού «η πνευματική αναζήτηση είναι μια εφ' όρου ζωής διαδικασία», αλλά και να *εμβαθύνει χωρίς προκαταλήψεις ή προϋποθέσεις*, όπως θα συμπλήρωνε ο Lewis... Σίγουρα, όμως, έχει σημασία η θήρευση της αλήθειας και, ως γνωστόν, «δυσθήρατος ο τις αληθείας λόγος».

Τσινικόπουλος Δημήτριος

Website: www.tsinikopoulos.org

Email: dimitris@tsinikopoulos.org